

ΝΙΚΟΛΑΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟ

Σύστημα αξιών στη σύγχρονη οργάνωση της δικηγορίας

Στις συνθήκες της σύγχρονης οικονομικής και κοινωνικής ζωής, που καθημερινά όλοι μας βιώνουμε, φαίνεται να κυριαρχούν, ως άμεση προτεραιότητα, όροι όπως: η επιδίωξη συσσώρευσης εύκολου κέρδους, η εξασφάλιση άνευ κόπου υψηλού επιπέδου κοινωνικοοικονομικών απολαυών, η πλήρης ανάδειξη του ατομικού φαινομένου και συνακόλουθα η απαξίωση κάθε συλλογικής ενέργειας, η υπονόμηση και του ελαχίστου πλαισίου ηθικών αρχών και ανθρωπίνων αξιών.

Κάτω από το πρίσμα της εξέλιξης αυτής, που αφορά άμεσα στην ατομική και κοινωνική μας ζωή, η επιθυμία κάποιων ανθρώπων για την καλλιέργεια ενός συστήματος κανόνων συνειδησιακής αυτορύθμισης στα πλαίσια της ηθικής σχέσης και της ουσιαστικής συνύπαρξης διαφορετικών μονάδων σε ένα κοινό επαγγελματικό χώρο μας φαντάζει ως αναχρονισμός, παλαιομοδίτικο μοντέλο και τέλος πάντων συζήτηση ξεπερασμένη από την καλπάζουσα τεχνολογική και οικονομική εξέλιξη.

Όμως, σε αντίθεση με τις κυρίαρχες απόψεις στην κοινωνία το "μεγάλο κράχ" στην ηθική βάση της ύπαρξης του ανθρώπου, τις αρνητικές συνέπειες του οποίου βιώνουμε όλοι, έχει αποδείξει ότι τα τεχνολογικά επιτεύγματα, οι νέες οικονομικές διαστάσεις, ο άνευ όρων ανταγωνισμός, ως ετερόνομα δημιουργήματα του ανθρώπου, δεν μπόρεσαν να υποκαταστήσουν την ουσιαστική ανάγκη για πνευματικές και ηθικές αναζητήσεις και ως εκ τούτου δεν ήταν δυνατό να οδηγήσουν μονοσήμαντα τον άνθρωπο στην ουσιαστική ικανοποίηση των επιδιώξεών του.

Το πιο σημαντικό, λοιπόν, θέμα για συζήτηση στον επαγγελματικό μας χώρο θεωρώ

ότι ήταν και θα είναι η, με την ευρεία έννοια, αναζήτηση των κανόνων δεοντολογίας στην άσκηση του δικηγορικού λειτουργήματος.

Το αίτημα για την άσκηση της δικηγορίας και της εν γένει λειτουργίας μας σύμφωνα με ένα πλαίσιο δεοντολογικών κανόνων, παραμένει η ειδοποιός διαφορά που μετεξελίσσει την ζωή μας από καθημερινή, μονότονη και ανούσια επαναλαμβανόμενη, σε δυναμική, γοητευτική και ουσιαστική.

Ως εκ τούτου δεν θα πρέπει κάποιος να υποκύψει σε εύκολες, αλλά παθογόνες λύσεις, κάτω από το βάρος των αρνητικών συνθηκών άσκησης της σύγχρονης δικηγορίας, της προβληματικής αύξησης του αριθμού των δικηγόρων και της έντονης εκδήλωσης των ανταγωνιστικών σχέσεων αδιαφορώντας για τους κανόνες δεοντολογίας που, εκτός των άλλων, η πιστή εφαρμογή τους αποτελεί και όρο επίβιωσης στον επαγγελματικό και κοινωνικό μας χώρο.

Είναι αλήθεια ότι όλο και πιο σπάνια στις συζητήσεις στο χώρο μας αναφέρουμε ότι ο δικηγόρος οφείλει να είναι υπέρμαχος της ελευθερίας, της δημοκρατίας, της κοινωνικής δικαιοσύνης, ότι οφείλει να υπερασπίζεται το Σύνταγμα και τους δημοκρατικούς θεσμούς, τα ατομικά, πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα των πολιτών και να αγωνίζεται ενάντια σε κάθε μορφή αυταρχικής εξουσίας και παρανομίας.

Αυτό όμως, που ο καθένας μας αισθάνεται ως μόνιμη πληγή που απαξιώνει το κύρος του επαγγέλματός μας και αμφισβητεί τον ρόλο του λειτουργήματος και ως εκ τούτου αποκαρδιώνει, ιδίως τους νέους δικηγόρους, είναι το έλλειμμα κανόνων συμπεριφοράς στην καθημερινή άσκηση της δικηγορίας, η ανεπάρκεια εμπιστοσύνης στον συνάδελφο, η

έλλειψη σεβασμού από τον δικαστή και η αθέμιτη συναλλαγή με τον εντολέα-πελάτη.

Εδώ, προκύπτει ολοφάνερα η απουσία των συντεταγμένων συλλογικών οργάνων των φορέων της λειτουργίας της δικαιοσύνης, που ως θεσμοί μίας οργανωμένης κοινωνίας, μπορεί μεν "περί άλλα να τυρβάζου", αλλά όχι μόνο αρνούνται πεισματικά να συντρέξουν στην θέσπιση σύγχρονου Κώδικα Δεοντολογίας, ο οποίος θα ρυθμίζει τις σχέσεις εμπιστοσύνης, εντιμότητας και ειλικρίνειας, που πρέπει να διέπουν κάθε δικηγορική συμπεριφορά, αλλά και να ελέγχουν αποτελεσματικά με όργανα αυξημένου κύρους, τα οποία θα παρεμβαίνουν ουσιαστικά και θα καθορίζουν με αποφάσεις τους τα όρια παρεκτροπής στην συμπεριφορά και παραβίασης ηθικών κανόνων και αρχών.

Η λειτουργία δε των οργάνων ελέγχου κοινωνικής συμπεριφοράς των Δικηγόρων, (πειθαρχικά συμβούλια), πρέπει να πείθει τον καθένα μας ότι αυτά δεν αποτελούν κάποιους ακόμα μηχανισμούς μίας φαύλης και ανούσιας συνδικαλιστικής εκμετάλλευσης και σύλληψης εκλογικής πελατείας διά της μεσολάβησης του παράγοντα-συνδικαλιστή, αλλά θεσμούς με κύρος σε ένα σύστημα αξιών που αναβαθμίζει την προσωπικότητά μας, όχι μόνο ως επαγγελματιών-συλλειτουργών στην απονομή της δικαιοσύνης, αλλά και ως ανθρώπων.

Ανθρώπων που η αφοσίωσή τους στις αξίες και στους στόχους, στα πλαίσια βεβαίως της σύγχρονης τεχνολογίας και των εξελίξεων στα κοινωνικά, οικονομικά και πολιτικά δρώμενα, είναι υπέρτερη από την στείρα επιθυμία για ικανοποίηση των αναγκών του "εγώ".

Νικόλας Κανελλόπουλος